1 Samuel 20:18-42

More info >

I Samuel 20:18-42

(18) Jonathan said to him, "Tomorrow will be the new moon; and you will be missed when your seat remains vacant. (19) So the day after tomorrow, go down all the way to the place where you hid the other time, and stay close to the Ezel stone. (20) Now I will shoot three arrows to one side of it, as though I were shooting at a mark, (21) and I will order the boy to go and find the arrows. If I call to the boy, 'Hey! the arrows are on this side of you,' be reassured and come, for you are safe and there is no danger—as the LORD lives! (22) But if, instead, I call to the lad, 'Hey! the arrows are beyond you,' then leave, for the LORD has sent you away. (23) As for the promise we made to each other, may the LORD be [witness] between you and me forever." (24) David hid in the field. The new moon came, and the king sat down to

שמואל א כי:ייח-מייב

(יח) נַיָּאמֶר־לְוֹ יִהוֹנַתַן מַחַר חִׁדֵשׁ וָנְפָלֶּדָתַ כֵּי יָפַּקָד מוֹשֶׁבֶדְּ: (יט) וְשִׁלְשָׁתַּ תַרַד מָאָד וּבאת אַל־הַמּקּוֹם אַשֶר־נָסְתַּרָתַּ שֵׁם בִּיִוֹם הַמַּעֲשֵׂה וְיֵשְׁבָתַּ אצל האבן האזל: (כ) ואַנִּי שׁלשׁת הַחָצִים צָדָה אוֹרֶה לְשַׁלַּח־לָי לְמַטַּרָה: (כא) וָהָנָהֹ אֶשָׁלָח אֶת־הַנַּּעַר לֻךְּ מְצָא אָת־הַחָצֵים אָם־אַמֹר אֹמַר לַנַּעַר הָנָה הַחָצִים ו מִמְּדָּ וַהָּנָה קַחַנוּ ו וַבְּאַה בִּי־שַׁלוֹם לְדֵּ וְאֵין דַּבֵר חַי־יִהוָה: (כב) וָאָם־כָּה אֹמַר לַעֵּׁלֵם הָנָה הַחָצִים מִמְּדְּ וַהַלְאַה לֶּדְ כֵּי שֵׁלַחַהָּ יִהוָה: (כג) וַהַּדַּבַּר אַשֶׁר דְבַּרְנוּ אֲנִי וַאַתַּה הָנָה יְהוָה בֵּינִי וּבֵינָהְ עַד־עוֹלֵם: (ס) (כד) וַיִּסַתֵּר דְּוָד בַּשַּׂרָה וִיהֵי הַחֹּדָשׁ וַיָּשֶׁב הַמֵּלְךְּ על־[אל־] הלחם לאכול: (כה) וישב הַמַּלְדְּ עַל־מוֹשׁבוֹ כָּפַעָם וְ בַּפַּעַם

partake of the meal. (25) When the king took his usual place on the seat by the wall, Jonathan rose and Abner sat down at Saul's side; but David's place remained vacant. (26) That day, however, Saul said nothing. "It's accidental," he thought. "He must be unclean and not yet cleansed." (27) But on the day after the new moon, the second day, David's place was vacant again. So Saul said to his son Jonathan, "Why didn't the son of Jesse come to the meal yesterday or today?" (28) Jonathan answered Saul, "David begged leave of me to go to Bethlehem. (29) He said, 'Please let me go, for we are going to have a family feast in our town and my brother has summoned me to it. Do me a favor, let me slip away to see my kinsmen.' That is why he has not come to the king's table." (30) Saul flew into a rage against Jonathan. "You son of a perverse, rebellious woman!" he shouted. "I know that you side with the son of Jesse—to your shame, and to the shame of your mother's nakedness! (31) For as long as the son of Jesse lives on earth, neither you nor your kingship will be secure. Now then, have him brought to me, for he is marked for death." (32) But Jonathan spoke up and said to his father, "Why should he be put to death? What has he done?" (33) At that, Saul threw his spear at him to strike him down; and Jonathan realized that his father was determined to do away with David. (34) Jonathan rose from the table in a rage. He ate no food on the second day of the new moon, because he was grieved about David, and because his father had humiliated him. (35) In the morning, Jonathan went out into the open for the meeting with David, accompanied by a young boy. (36) He

אֶל־מוֹשַׁבֹ הַקִּּיר וַיַּקָם יָהוֹנַתַוֹ וַיִּשֵׁב אַבָנַר מָצֵד שַׁאָוּל וַיָּפַקָד מָקוֹם דָּוָד: (כו) וַלְאִ־דָבֵּר שַׁאָוּל מָאָוּמָה בַּיָּוֹם הָהוּא כֵּי אַמַר מִקרֵה הוֹא בִּלְתֵּי טַהָוֹר הָוֹא כִּי־לְא טַהָּוֹר: (ס) (כז) וַיָּהָי מֵמַחַרֶת הַחֹּדֵשׁ השׁנִי וַיִּפַקָּד מְקוֹם דָּוָד (ס) וַיָּאמֶר שַאוּל אַל־יָהוֹנַתַן בְּנוֹ מַדּוּעַ לֹא־בַא בַן־יִשֵׁי גַּם־תָּמִוֹל גַם־הַיִּוֹם אֵל־הַלֵּחָם: (כח) נַיַּעַן יָהוֹנַתַן אֶת־שַׁאָוּל נִשְׁאُל נִשְאַל דַּנֵד מֵעְמַדִי עַד־בֵּית לַחֶם: (כט) וַלּאמֶר שַׁלְחֵנִי נַא כֵּי זָבַח מִשְׁפַּחָה לְנוּ בּעִיר וָהָוּא צְוָּה־לִי אחִי וְעַתֹּה אָם־מצַאתִי חַן בַּעִינִידְ אָמַלְטה נא ואָראָה אַת־אַחַי עַל־כֵּן לֹא־בַּא אַל־שׁלחו הַמַּלְהַ: (ס) (ל) נַיִּחר־אַף שאוּל בּיהונתו וַיִּאמר לוֹ בּן־נַעוַת הַמַּרְדָּוּת הַלְוֹא יַדִּעְתִּי כִּי־בֹחֶר אַתַּה לבורישי לבשתה ולבשת ערות אמה: (לא) כֵּי כַל־הַיַּמִים אֲשֵׁר בַּן־יִשֵׁי חָי על־האַדמה לא תכון אַתה ומַלכותה וְעַתַּה שָׁלַח וָקָח אֹתוֹ אֵלַי כִּי בֶן־מֵוַת הָוֹא: (ס) (לב) וַיַּעֲלֹ יָהוֹנתֹן אַת־שׁאַוּל אביו וַיָּאמר אַלִיו למה יוּמַת מה עשה: (לג) וַיַּטֵל שַׁאַוּל אֵת־הַחָנֵית עַלַיִו לְהַכֹּתְוֹ ויִדע יהוֹנתו כּי־כִלה היא מעם אביו לָהָמֵית אֶת־דָּוֶד: (ס) (לד) נַיַּקָם יְהוֹנַתֵּן מֶעָם הַשַּׁלְחַן בַּחַרִי־אַף וַלֹא־אַכֵּל ביום־החדש השני לחם כי נעצב אָל־דַּוֹד כֵּי הָכִלְמִוֹ אֲבֵיו: (ס) (לה) וַיָהִי בַבּקר וַיָּצֵא יָהוֹנַתֵן הַשַּׂרָה לְמוֹעֵד דָּוָד וָנַעַר קַטָּן עִמָּוֹ: (לוֹ) וַיָּאמֶר לְנַעַרוֹ רִץ מצא נַא אַת־הַחָּצִּים אַשֵּׁר אָנֹכִי מוֹרֶה ַהַנְעַר בִּץ וְהָוּא־יַרָה הַחָצִי לְהַעֲבָרוֹ: (לז) וַיַבָּא הַנַּעַר עַד־מְקוֹם הַהֶּצִי אֲשֶׁר יַרָה יָהוֹנתוָ וַיִּקרֹא יָהוֹנתוֹ אֲחַרֵי הַנַּעַר נֹּלֹאמֶר הַלְוֹא הַחֲצִי מִמְּדְ וַהַלְאַה: (לח)

said to the boy, "Run ahead and find the arrows that I shoot." And as the boy ran, he shot the arrows past him. (37) When the boy came to the place where the arrows shot by Jonathan had fallen, Jonathan called out to the boy, "Hey, the arrows are beyond you!" (38) And Jonathan called after the boy, "Quick, hurry up. Don't stop!" So Jonathan's boy gathered the arrows and came back to his master.— (39) The boy suspected nothing; only Jonathan and David knew the arrangement.— (40) Jonathan handed the gear to his boy and told him, "Take these back to the town." (41) When the boy got there, David emerged from his concealment at the Negeb. He flung himself face down on the ground and bowed low three times. They kissed each other and wept together; David wept the longer. (42) Jonathan said to David, "Go in peace! For we two have sworn to each other in the name of the LORD: 'May the LORD be [witness] between you and me, and between your offspring and mine, forever!"

וּיִקְרֶא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנַּעַר מְהַרָה חָוּשָׁה אָל־הַּצְמִּד וַיְלַקֵּט גַעַר יְהוֹנָתָן אֶת־החצי [הַחָּצִּים] וַיָּבָאׁ אֶל־אֲדֹנִיו: (לט) וְהַבָּעַר לְאֹ־יִדְע מְאִוּמָה אַּךְ יִהְוֹנָתָן וְדָוֹד יִדְעִּוּ אֶת־הַדָּבֶר: (מ) וַיִּתָּן יְהְוֹנָתָן אֶת־כֵּלָיו אָל־הַנַּעַר אֲשֶׁר־לְוֹ וַיִּאמֶר לוֹ לֻךְ הָבִיא הָנְיר: (מא) הַנַּעַר בָּאֹ וְדָוֹד קָם מֵאָצֶל הַנְּיכוּ וַיִּפֹּל לְאַפָּיו אָרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שָׁלְשׁ הְּנְיִם וְיִשְׁקוּ וֹ אִישׁ אֶת־רֵעִהוּ וַיִּבְכּוּ פְּעָמִים וְיִשְׁקוּ וֹ אַישׁ אֶת־רֵעִהוּ וַיִּבְכּוּ הַנְּעָם יְהוֹנָת לְדָוָד לֵךְ לְשָׁלִוֹם אֲשֶׁר וֹיְאַבֶּינוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשָׁם יְהנָהֹ לֵאמֹר וֹשְׁבַּעְנוּ שְׁנִינוּ אֲנַחְנוּ בְּעָם יְהנָהֹ לֵאמֹר יִהוְהָ יְהְיָה וֹ בִּינִי וּבִינֶּך וֹבִילָּך וֹבִין וַרְעֵי וּבִין יִהנְהָ וְדִינִר וֹבִינָּך וֹבִינָּך וְבִין וַרְעֵי וּבִין